

chiets Rigsret, ved Siden af den særlige danske Rigsdag, der vel at mærke ikke er voxet op fra en uselig Provindslanddag, men som bærer i sig Traditionen om engang at have været en souverain Institution og Grundringen om engang at have baaret det hele Monarchie, og som derfor vil optræde med al den Sikkerhed, den Fordringsfuldhed, kunde man gjerne sige, der er en naturlig Folge deraf, hvortil kommer, at baade Rigsdag, Rigsraad og Regjering skulde have deres Sæde i Danstshedens Hovedstad med sin frie Presse og med alle øvrige Midler til at give den offentlige Mening Indflydelse. Jeg anseer det derfor for mit Bedkommende — og jeg troer ikke, at Nogen let vil have mig mistænkt for, at Friheden eller Danstheden har tabt Noget af deres Betydning i mine Dine, — for nødvendigt nu at gjøre det sidste Skridt paa en Bane, som jeg idetmindste med velberaad Gu og vel vidende, hvad jeg gjorde, forlangst har be- traadt.

Til Slutning endnu een Betragtning. Det er mig bekendt, at der er dem, som paastaae, at de ville stemme imod Fællesforfatningen, men derimod holde paa Ministeriet, som har deres vedvarende Tillid, og i hvis Hænder de helst see Udførelsen af den Fællesforfatning, imod hvis Kraftrtræden de agte at stemme. Jeg har naturligvis ingen Bemyndigelse til at tale paa Ministeriets Vegne; men jeg skal kun erklære, at for mig havde det ikke behøvedes at høre de aldeles klare Udtalelser af Premier- ministeren, for at vide, at dette Ministerium maatte staae og falde med den nærværende Fællesforfatning. Jeg veed ogsaa, at der er dem, som troe, at der ogsaa blandt dem, som nu tale for samme, findes Mænd, som med en vis Beroligelse, maastee endogsaa med en vis Tilfredsstillelse, ville see den falde, naar det ikkun ikke stete paa deres Ans og Tilsvær, da de isaafald nok vilde findes villige til at bringe Fædrelandet det Offer, at see at redde det ud af den Forlegenhed, hvori det ellers vilde blive bragt. Men jeg troer, at det er en Beregning, som er fuldkommen utilstedelig. De, der tale og stemme for Forfatningsudkastet, have

intet Ansvar med Hensyn til hvad der vil følge paa, dersom det bliver forkastet, og jeg vil derfor ret indstændigt ønske, at alle de, der ville stemme imod samme, ville være belavede paa, uden at gjøre Regning enten paa de nærværende Ministre eller Nogen af dem, der tale og stemme for Udkastet, selv at danne et Ministerium, der da kan føre Landet ud af den Forvikling, hvori et saadant Botum vilde bringe det. For mit Bedkommende maa jeg erklære, at jeg i Ordets rette Betydning er ministeriel — ikke i den Forstand, at jeg skulder det nuværende Ministerium Noget eller begjærer Nogetsomhelst af det, eller at dets Gunst eller Ugunst i mine Dine skulde veie det Allermindste, hvor det gjælder mit Lands Belfærd. Men det forekommer mig aldeles klart, at saalange der ikke fremtræder Folk, der ere istand til at føre et Lands Regjering, og som paavise en fremkommelig Vei, — som de ville tilraade Kongen og Landet at gaae, naar den Eventualitet indtraadte, at dette Ministerium maatte aftræde og dets Fællesforfatningsudkast faldt, vil det være høist uforsvarligt at svigte det nuværende Ministerium. De, der styrte Landet i det Bilerede, som vilde følge af en saadan Situation, uden at kunne paavise nogen Udvei, de ville ikke blot berede deres egen Undergang, men de ville gaae tilgrunde med Folkets Forbandelse.

Da ikke Flere ønskede at yttre sig, gik man over til Afstemning, der var begjæret foretaget ved Navneopraab af følgende Medlemmer: D. Nielsen, J. Pedersen, Møller, J. Christensen, Lüders, Bruhn, R. Rasmussen, Jørgensen, B. Christensen og Maynø, samt tillige af Drejer, Bessely, Jespersen, Klensborg, Bentner, Borgen, Drieser, Grooss, v. Stöcken og Bloch, og hvorved:

Udvalgets Indstilling:

at Landstthinget for sit Bedkommende vil vedtage følgende Beslutning:

Det har behaget Hs. Majestæt Kongen at lade Rigsdagen meddele Udkastet til den For-